

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਬਵੰਜਾ

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਠੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ

Jeff Pippenger

2024-03-22

ਅਸੀਂ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੈਂਤੀ ਦੀ ਉਸ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਨਾਦ ਅਤੇ ਲਾਉਦੀਕਿਆ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਉਸੇ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਠੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਕ ਤਸਵੀਰ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਨਾਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਦੇਵੀਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਇੱਕਠੇ ਜੋੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੋ ਕੌਮਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਕੌਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਸਦੀਵੀ ਨੇਮ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੇਮ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਹ ਨੇਮਕਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ ਸਦਾ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਉਸ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ 1844 ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਮਾਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਮਾਪਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਪਣ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੰਗਾਂ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਠੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਉਪਮਾ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇਲਾਹੀਅਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਵਿਖੇਰ ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੇਈ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਵਿੱਚ, ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਕਿ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ ਕਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਲਭੂਤ ਸਮਝ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਤਿਤ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮਰਿਯਮ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਦਰਸ਼ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਧੀਨ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਕੇ ਵਰਤਣ ਦੁਆਰਾ। ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸਾਡੇ ਮਸਤਿਸ਼ਕ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ, ਭਲੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਉਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੋ ਦੋ ਮਿਆਦਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਹੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਦੇਗੁਣਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਦਾ ਅਰਥ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ ਮਨ ਉੱਤੇ ਅਤਿ-ਭਾਰ ਪਾਣਾ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਯੁਕਤਿਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਨ ਮਾਨਸਿਕ ਆਹਾਰ ਦੀ ਅਤਿਸ਼ਯ ਪ੍ਰਚੁਰਤਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਕੇ ਪਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਤਿ-ਆਹਾਰ ਦੇਣਾ ਉਤਨਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਪਚਣ ਅੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਲਾਦ ਦੇਣਾ, ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰਾਲ ਨਾ ਦੇਣਾ। ਦਿਮਾਗ ਪੂਰੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ, ਪਹਿਨਾਵੇ, ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗਲਤ ਆਦਤਾਂ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ,—ਅਰਥਾਤ ਚੰਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਜੋ ਕੋਈ ਭਾਗ ਵਿਚਾਰਸਹਿਤ ਸੰਭਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਾਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿਮਾਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੁਆਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲਣ, ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਲੀ-ਭਾਂਤਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਅਤੇ

ਅੰਗ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਛਾਕ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਅਣਇੱਛਾਕ੍ਰਿਤ ਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਰਵੋਤਮ ਸਿਹਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਝੱਲਣ ਲਈ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇ।”
Christian Education, 124.

ਸਦੀਵੀ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਮਨ ਦੋਵੇਂ ਹੀ “ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਲੇ” ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਡਾ ਦਿਮਾਗ ਹੈ।

“ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਮਨ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਨੀਚਤਾ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਮਨੁੱਖੀ ਨੂੰ ਦਿਵਿਆ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਪਸ਼ਵੀ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਗਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਐਸਾ ਸਿਖਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਖਦਾਈ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਟਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ, ਅਰਥਾਤ ਹਿਰਦੇ, ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਦਾ ਅਵਮੂਲਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੱਦੀਆਂ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਖਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰਕ ਮਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰੰਤਰ ਯੁੱਧ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸ਼ੇਧਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸੀ ਬਣਾਏਗਾ।” Adventist Home, 330.

“ਮਨ,” “ਹਿਰਦਾ,” “ਮਸਤਿਸਕ” “ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ” ਹੈ। ਕਿਲ੍ਹਾ ਉਹ ਦੁਰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

“ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਾਠ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਉਕੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ, ਇਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਾਣਣ।’ ਯੂਹੰਨਾ 17:3. ਇਹੀ ਸੱਚੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖ਼ਸ਼ਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਅਨੁਭਵਾਤਮਕ ਗਿਆਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੀਣ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਹਰ ਉਤੇਜਨ ਅਤੇ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਮਨ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਾਰਸ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੰਤ ਦੇ ਮਨ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਧਨਾਢ ਖਜ਼ਾਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” Christ’s Object Lessons, 114.

“ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ” ਦਾ ਉਪਯੋਗ “ਹੇਠਲੇ ਸੁਭਾਵ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਾਸਨਾਵਾਂ” ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ “ਅਨੰਤ ਦੇ ਮਨ ਨਾਲ ਸੰਗਤ” ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ “ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।” ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੂਰਤ। ਜੇ ਚੀਜ਼ ਇਸ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮਨਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਦੇਹਿਕ ਜਾਂ ਮਾਂਸਿਕ ਮਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪੌਲਸ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇਹ ਦੀ ਸੂਰਤ—ਪਸ਼ੂ—ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੂਰਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਚਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਦੇਹਿਕ ਮਨ ਨਾਲ ਹੀ ਜਨਮੇ ਸੀ।

ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਮਨ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ: ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਛੀਣੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ ਨਾ ਸਮਝਿਆ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਦਾਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਕੇ ਉਸ

ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਮਾਣਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੱਕ, ਹਾਂ, ਸਲੀਬ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਿਆ। ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:5-8.

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੂਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚੇ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਰੀਰਕ ਮਨ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਹੁਣ ਜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ਾਰੋਪਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਬਿਵਸਥਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਾਪੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੇਜ ਕੇ, ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੰਡਤ ਕੀਤਾ; ਤਾਂ ਜੋ ਬਿਵਸਥਾ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨ ਲਾਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਜੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ, ਉਹ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰਕ ਮਨੋਵਿੱਤੀ ਮੌਤ ਹੈ; ਪਰ ਆਤਮਿਕ ਮਨੋਵਿੱਤੀ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਮਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਵੈਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਹੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਜੋ ਸਚਮੁੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਆਤਮਾ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 8:1-10।

ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਮੌਤ ਹੈ। ਦੇਹ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ; ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿ ਕੇ ਸ਼ਾਸਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ, ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਦੇਹੀ ਮਨੋਵਿੱਤੀਆਂ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਨੀਵੀਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੇ ਲਾਠੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਠੀ ਉਸ ਅੰਗਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਠੀ 1798 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆਂ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆਂ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦੋ ਸਮਾਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਲਾਠੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਰੌਂਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਸੈਨਾ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਰੌਂਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਸੀ, ਪਰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਚੁਣਿਆ। ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇਹ ਸੀ, ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਸਿਰ ਸੀ।

ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਵੰਡਾਂ ਸਰੀਰ-ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਵੱਲ ਦੀਆਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਰਾਸਤੀ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਿਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਸਰੀਰ-ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਪਵਾਦ ਦੁਆਰਾ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਪਾਪ ਵੱਲ ਦੀਆਂ ਵਿਕਸਿਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਹੀ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ-ਮੰਦਰ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਛੜੀ ਕੇਵਲ 1798 ਤੱਕ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਛੜੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

“ਰੂਪਾਂਤਰਨ” (conversion) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇਕ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ “ਰੂਪਾਂਤਿਤ” ਹੋ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਣ ਰੂਪ ਨਾਲ ਰਚੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ

ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਜੀਵ ਵਿੱਚ "ਰੂਪਾਂਤ੍ਰਿਤ" ਹੋ ਗਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੀਵੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਹਾਲਤ ਆਪਣੇ ਸਭ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ।

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲੱਕੜੀਆਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਸਿਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ, ਉਸ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਜੋਂ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਚੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਦੋ ਲੱਕੜੀਆਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ, ਉੱਤਰ ਦੇ ਉੱਚੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਜੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋ ਲੱਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਿਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਵੱਲ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਦ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਰਾਜਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ-ਕੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ।

ਇਸ ਕਾਰਣ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਕੇਵਲ 1798 ਤੱਕ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅੰਗਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਕੇਵਲ 1798 ਤੱਕ ਹੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ। ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਮੰਦਰ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਫਿਰ ਮਾਪਿਆ। ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਚਾਲੀ-ਛੇ ਦੀ ਕੜੀ ਦੁਆਰਾ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ, ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਉਹ 1844 ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਚੁਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨਾਲ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤਤਾ ਨਾਲ ਵੀ। ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੇ 1798 ਵਿੱਚ ਚੁਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੇਹ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਓਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੇਹ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਧਾਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਹ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੇਹ ਤੋਂ ਹੀ ਬਲਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮੰਦਰ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਚੁਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨੇਹ ਉਸ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇਹ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ 1844 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੁਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਉਸ ਦੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਫੌਜ ਨੂੰ 1798 ਤੱਕ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਰੌਂਦਣਾ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਫੌਜ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਕੁਚਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਾਲੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਮੇਮਣਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਹੀ ਬਲੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਪਾਪਮਈ ਨੰਗੋਪਣ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਮੇਮਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਲਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ 1798 ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਕੁਚਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਮੇਮਣਾ, ਜੋ ਮੰਦਰ ਦੀ ਹਰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਭਿਵਿਆਕਤੀ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਲੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ, ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ।

1798 ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ 538 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤਾ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 508 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਨਕਲ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੱਤਾ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਕ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮੇਮਣਾ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ। ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੰਦਰ ਢਾਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਉਸ

ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ।

ਉਹੀ ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਦੇਹ-ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਉਠਾਏਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਤਾ ਦੀ ਹੀ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਤਾ ਨਹੀਂ ਮਰੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਮਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਹਾਂ” (ਯੂਹੰਨਾ 11:25)। ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਲੈ ਲਵਾਂ’ (ਯੂਹੰਨਾ 10:17), ਉਹ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਹੀ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਤਾ ਮਰ ਗਈ; ਦਿਵਯਤਾ ਨਹੀਂ ਮਰੀ। ਆਪਣੀ ਦਿਵਯਤਾ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਮੌਤ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਚਾਹੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੀਵੰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੀਵਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪ ਹੀ ਹੈ।” Selected Messages, ਪੁਸਤਕ 1, 301.

1798 ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ, “ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ” ਦੀ ਸੈਨਾ, ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਤੱਕ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤਥਾਪਿ, ਇਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਛਿਆਲੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮਨ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸੇ ਖਸ਼ਣ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਉਸ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਖੜੀ ਕਰਨ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਅਕਸਰ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਖਰਯਾਹ ਮਸੀਹ ਦਾ ਉਲੇਖ ਉਸ ਟਾਹਣੀ ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਬਣਾਏਗੀ। ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ: ‘ਜੇ ਦੂਰ ਹਨ ਉਹ ਆ ਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣਗੇ;’ ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ‘ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਗੇ।’ ਜ਼ਖਰਯਾਹ 6:12, 15; ਯਸਾਯਾਹ 60:10।”

ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਿਆਂ, ਪਤਰਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜਿਸ ਕੋਲ ਆ ਕੇ, ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਂਗ, ਜੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਨਮੋਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ, ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਯਾਜਕਾਈ ਵਜੋਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਿਕ ਬਲੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਓ।” 1 ਪਤਰਸ 2:4, 5.

“ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਰਿਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੱਥਰ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ। ਅਫ਼ਸੂਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਹੁਣ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਪਰਦੇਸੀ ਰਹੋ ਹੋ ਅਤੇ ਨਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਨਾਗਰਿਕ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਰਿਤਾਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੇ ਗਏ ਹੋ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਆਪ ਹੀ ਮੁੱਖ ਕੋਨੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਉਸਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।’ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:19-22।”

“ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ: ‘ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਮੁੱਖ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਜੋ ਰੱਖੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੀਂਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ, ਲੱਕੜ, ਘਾਹ, ਫੂਸ ਬਣਾਏ, ਤਾਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਿਨ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਹਿਰ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਅੱਗ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪਰਖੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ।’ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:10-13।”

“ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ, ਅਰਥਾਤ ਯੁਗਾਂ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ, ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੀਂਹ ਲਈ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਦ ਕੇ ਕੱਢੇ ਸਨ। ਨਿਰਮਾਤਿਆਂ ਨੇ ਬਿਨਾ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ

ਕੀਤੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠਿਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਕੀਰਨਤਾ, ਪੂਰਵਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਘਿੂਣਾ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵਜੋਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਨਹਮਯਾਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: 'ਜੋ ਦੀਵਾਰ ਉੱਤੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਭਾਰ ਢੇਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਲਾਦਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।' ਨਹਮਯਾਹ 4:17।" Acts of the Apostles, 595, 596.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਤਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸ਼ੋਕ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਨਾਲ ਦਾਗਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੇ ਜੀਵ ਵੱਸਦੇ ਸਨ ਜੋ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਮੌਤ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਾਰੇ ਸਵਰਗੀ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਈ ਵਿਲਾਪ ਸੀ ਜੋ ਪਾਪ ਨੇ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।"

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੈਨਾਪਤੀ, ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਅਨੰਤ ਕਰੁਣਾ ਨਾਲ ਵਿਗਲਿਤ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਨਾਸ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁੱਖ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਭਰ ਆਏ। ਪਰ ਦਿਵਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਐਸੀ ਯੋਜਨਾ ਰਚੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਪਾਪੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਓਰੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਵਿਆ ਵਿਵਸਥਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਉਲੰਘਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਇਸ਼ਚਿੱਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਨਾਲ ਸਮਰਸਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਲਾਜ ਲੈ ਲਵੇਗਾ—ਪਾਪ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਪ੍ਰਿਯ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਮਸੀਹ ਨਾਸ ਹੋਈ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅਥਾਹ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਤੱਕ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪੀ ਦੀ ਓਰੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਦਕਿ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਅਜਿਹੀ ਗਹਿਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪਰਿਣਾਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਲੰਮਾ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ—'ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਲਾਹ' (ਜ਼ਖਰਿਆਹ 6:13) ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ-ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ। ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ 'ਜਗਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਹੀ ਘਾਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮੇਮਣਾ' ਹੈ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 13:8); ਤਦ ਵੀ, ਦੇਸ਼ੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਰਾਜੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੀ। ਪਰ 'ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਐਸਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪੁੱਤਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਪਾਏ।' ਯੂਹੰਨਾ 3:16. ਹੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਭੇਦ! ਉਸ ਜਗਤ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕੀਤਾ! ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ 'ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪਰੇ' ਹੈ? ਅਨੰਤ ਯੁਗਾਂ ਤੱਕ ਅਮਰ ਮਨ, ਉਸ ਅਗਾਧ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਚਰਜ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।"

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।" 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:19। ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਇੰਨਾ ਅਧਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਹੈ, ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਪਰ ਮਸੀਹ, ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਨੁੱਖੀ ਯਤਨ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਦਿਵਯ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖ਼ਸ਼ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਪਛਤਾਵੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਆਦਮ ਦੀਆਂ ਪਤਿਤ ਸੰਤਾਨਾਂ ਮੁੜ ਇੱਕ ਵਾਰ 'ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ' ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। 1 ਯੂਹੰਨਾ 3:2।" ਪਿਤਾਮਹ ਅਤੇ ਨਬੀ, 63, 64.